

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMĂNAL

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8 Sibiu

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir pețit 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul corespunzător.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 14042/1942.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat,
Crișana și Maramurăș

*Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos.*

„Este un Domn, o credință, un botez . . . . precum ați
fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre”
Efeseni 4, 4-5.

Iubiții mei fii sufletești,

Deodată cu sărbătorile Crăciunului prăznuim din nou pogorârea Fiului lui Dumnezeu pe pământ și între noi. Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu este departe, ci este lângă noi cu tot ajutorul și cu toată mângâierea Lui. Aceasta este vestea și asigurarea pe care ne-o reînnoiește an de an această sărbătoare. De aceea sufletele noastre sunt pline de bucurie. În aceste zile, în inima creștinului nu încapă întristare și descurajare, căci odată ce știe că Domnul cerului și al pământului este aproape cu dragostea și cu puterea Lui, cum s'ar mai putea teme de greutățile și de năcazurile trecătoare ale acestei vieți?

Dar neamul nostru a trăit totdeauna cu Domnul. În toată vremea noi l-am cântat cu îngerii „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu” și l-am căutat cu magii, călăuzindu-ne după stea. Dela obârșia noastră ca popor român, am stat sub ocrotirea Lui și în toate veacurile grele ce le-am străbătut, El ne-a însoțit și ne-a povățuit cu lumina și cu evanghelia Lui, păzindu-ne sufletul curat și ființa neștirbită. Nici când strămoșii noștri nu s'au închinat altcuiva și n'au dat ascultarea credinții decât lui Hristos, singurul Domn și Stăpân adevărat și atotputernic și mântuitor al vieții. De aceea am răsbăt prin toate dușmăniile sortii, iar sufletul ni s'a păstrat curat, căci în el nu și-au făcut culcuș gândurile rele și planurile viclene cari vin din lipsa credinții sau din credința răcăcită. Credința creștină și-a pus pecetea adânc pe ființa noastră, sufletul nostru a crescut după chipul virtuților intrupate în Hristos Domnul. Prin traiul cu Domnul s'a format sufletul neamului, acelaș pe tot cuprinsul locuit de Români, bun ca pâinea și curat ca ceara albinelor.

Înainteșii noștri au avut cu toții un singur Domn, pe Iisus Hristos, o singură credință și un singur botez întru iertarea păcatelor, de aceea s'a format în ei acelaș suflet, pe care ni l-au predat nouă ca să-l păstrăm neschimbat și nepătat.

Dar având aceeaș credință, acelaș Domn Iisus Hristos și acelaș suflet, noi avem cu toții aceeaș „nă-

dejde a chemării” noastre. E nădejdea mântuirii pe care ne-a adus-o Domnul nostru Iisus Hristos prin nașterea Sa ca om. Dumnezeu ne chiamă la mântuire și toată viața noastră de pe pământ trebuie să fie o alergare la această chemare, o pregătire spre ajungerea la ținta cea dreaptă a vieții celei veșnice, sprijiniți de darul și de iubirea lui Iisus Hristos. Nici o clipă nu trebuie să ne abatem din drumul care ne duce spre mântuirea la care ne-a chemat Dumnezeu, căci altfel zadarnică ne este truda acestei vieți. „Nădejdea chemării” lui Dumnezeu să vă lumineze, iubiții mei fii sufletești, cărarea acestei vieți pas de pas și zi de zi, să stea ca o lumină nestinsă în mijlocul sufletelor voastre.

Dar afară de chemarea la fericirea cea veșnică în apropiere de Tatăl nostru cel ceresc, mai avem și o chemare ca neam, spre care de asemenea trebuie să tindem cu nădejdea cea mai neșovăitoare. Nici unul din noi n'avem altă putință să ne păstrăm sufletul pe care să-l pregătim pentru mântuire, decât dacă trăește neamul din care facem parte. Cu toții trebuie să ne străduim așadar să dobândim pe seama întregului nostru neam *libertatea deplină*.

În silințele noastre să fim însuflețiți de încrederea că războiul acesta, care merge înainte cu multă înverșunare, nu se poate sfârși altfel decât cu libertatea deplină pe seama tuturor națiilor. Nu se aduc atâtea jertfe, nu se varsă atâtea lacrimi, ca la sfârșitul lor să înceapă o nouă robie a popoarelor. Dacă mai sunt neamuri cari nu se pot desvâța de pofta de a trăi din munca de rob a altor popoare, vor fi trezite din visurile lor.

Libertatea e pentru sufletul națiilor ceea ce este aierul pentru trupul omului. Toate națiile au lipsă de libertate, căci numai în ea le pot crește virtuțile și talentele și destoiniciile ce le-a sădit Dumnezeu în făptura lor. Dumnezeu însuși cheamă neamurile la libertate, așa cum cheamă plantele să crească și să dea rod în lumina soarelui. Noi luptând pentru libertatea neamului nostru, ascultăm de o chemare dumnezească.

Dacă războiul nu s'ar isprăvi cu o orânduire care să asigure libertatea tuturor popoarelor, ci și de aici încolo se vor asupri neamurile între ele, s'ar ivi curând alt războiu și lumea nu și-ar mai găsi pace.

Așteptăm așadar cu cele mai întemeiate nădejdi pacea care va trebui să recunoască neamului nostru întreg dreptul la libertate. Atunci frații noștri cari petrec aceste sărbători în suferințe și lacrimi, se vor îmbrățișa cu noi în bucuria unei reîntâlniri ce nu va mai avea sfârșit.

Dar ziua aceea trebuie să o pregătim prin tot ceea ce vom face până atunci. Cel dintâi lucru ce se cere dela noi este „să păzim unirea duhului, îngăduind unii pe alții în iubire”, cum spune Apostolul (Efeseni 4, 2-3). Unirea în cuget, frăția în duh, este una din cele mai mari puteri ale unui neam. Să ținem unul la altul și fiecare la neamul nostru, făcând împreună un zid pe care să nu-l poată dărâma și împrăștia nici o meșteșugire a dușmanilor. Să ne ferim de șoapte străine, cari încearcă să facă crepături în acest zid al frățietății noastre și să nu ascultăm de nici unul din cei ce caută să ne învrăjbească și să ne atragă spre cine știe ce rosturi neguroase, ci numai de interesele neamului, cari sunt adevăratele interese ale fiecăruia din noi. Sunt astăzi mulți apostoli mincinoși, cari propovăduesc prin șoapte ademenitoare tot felul de raiuri în cari ar curge lapte și miere pe pământ. Se pot ivi de aceștia și printre voi, îndemnându-vă să nu mai țineți la neamul și la țara noastră, ci să porniți pe alte cărări. Ei ar vrea ca sfârșitul războiului să ne găsească învrăbiți între noi, în plină neorânduială, ca să nu avem puterea să ne cerem drepturile noastre și de va fi nevoie să intrăm în luptă pentru ele.

Ca părinte sufletesc, cu grijă de popor, vă atrag din vreme luarea aminte asupra primejdiilor ce pot să vină asupra noastră, de nu ne vom ținea strâns unul lângă altul, în unirea duhului românesc, de nu ne vom închina fiecare gândul și iubirea noastră neamului din care facem parte. Să știți că nici unul din voi nu poate să-și dobândească o fericire pe pământ, dacă neamul este în suferință și în asuprire. Fericirea fiecăruia din noi atarnă de fericirea neamului. Plugarul care-și scoate pâinea cu sudoarea feții din brazda lui scumpă, muncitorul care-și susține viața sa și alor săi prin osteneala în fabrică, funcționarul care din birourile țării sale ajută rânduiala și viața românească, fiecare își are soarta legată de soarta neamului, căci dacă nu e în jurul lui o lume și o stă-

pânire românească, e înlăturat dela locul lui de muncă sau e apăsător de dușmănia străinului.

Iubirea de neam să vă fie așadar cea mai înaltă datorie, după credința în Dumnezeu, ca să fiți gata să aduceți pentru el orice jertfe, știind că jertfindu-vă pe voi, asigurați pe seama urmașilor voștri putința unui traiu liber și adăpostit.

Vitejia armatei noastre dovedește ce puternic este un neam care vrea să-și pună la adăpost și să-și asigure libertatea. Inima noastră e lângă iubiții noștri ostași plină de încredere în puterea lor de-a face să ni se recunoască dreptatea noastră.

Iubirea voastră de neam să vi-o arătați, dragii mei, și în voința de ajutor cu care să întâmpinați pe semenii voștri mai împovărați de năcazuri și de greutăți. Aveți grije de cei săraci, căci însuși Domnul Iisus Hristos ni i-a dat în seamă. Înconjuzați cu iubirea voastră pe cei al căror sprijin stă în ploaia de gloanțe, pentru apărarea noastră a tuturor. Sărbătorile Crăciunului să aprindă în voi simțul de datorie față de copiii cei orfani și săraci, căci și Domnul nostru Iisus Hristos și-a arătat dragostea față de ei, născându-se într'o iesle, ca cel mai smerit dintre prunci.

Gândul la Nașterea Domnului trebuie să ne smerească, să ne facă să nu ne mai ținem privirile îndreptate numai spre bogății și spre bogăție, ci să ni le plecăm spre cei umiliți și pe noi înșine să ne coborim, înălțându-ne întru umilință, ca să ne apropiem de pilda ce ni-a dat-o Fiul lui Dumnezeu.

Iubiții mei fii sufletești,

Trimitându-vă aceste îndemnuri și povețe și rugând pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care s'a pogorât între oameni, să se sălășluiască la acest praznic al Nașterii Sale celei după trup în peștera din Vifleem, și în sufletele voastre, ca să-l puteți petrece întru bucurie curată, în „unirea duhului” și „în legătura păcii” și să vă învredniciți a-l ajunge, împreună cu pe cel al Anului Nou și al Bobotezii, întru mulți ani fericiti. Vă îmbrățișez cu caldă mea iubire părintească și Vă împărtășesc arhierestile mele binecuvântări.

Data în reședința Noastră arhiepiscopescă-mitropolitană din Sibiu, la Sărbătorile Nașterii Domnului din anul 1942.

Al Vostru al tuturor de tot binele
voitor

[ss] Nicolae,
arhiepiscop și mitropolit

„O, ce veste minunată!”

Sunt multe vești pe lume cari satisfac zi de zi dorința de noutate a omului. Unele din ele sunt mai senzaționale, altele mai obișnuite.

Dar când judecăm bine, toate sunt asemănătoare cu altele cari au mai fost. Variația e numai ca între diferitele exemplare ale aceleiași specii. Dacă auzim de cineva că s'a căsătorit sau a murit, lucrul e o noutate, dar o noutate extrem de relativă, căci nu e decât o repetiție a unei întâmplări care se petrece atât de des.

Nici una din noutățile cari ne trezesc în primul moment cu putere interesul și ne sgudue nervii, nu e de fapt ceva ce iese din cursul precis delimitat al imanenței, ceva ce nu se poate reduce la un tip general și obișnuit de evenimente. De aceea auzim adesea rostindu-se de câte un om, trezit din amăgirile pretinselor noutăți, sentința: «Nu e nimic nou sub soare», sau: «Toate-s, vechi și nouă toate».

Și în rostirea acestei sentințe se aduce totdeauna o melancolie, o descurajare, un sentiment de zădărnice. De fapt, dacă viața lumii și a omului n'ar fi decât această repetiție monotona, dacă am fi încuiați hermetic în cercul acesta vicios, greu am putea găsi un înțeles al frământării noastre.

Dar din fericire a răsunat odată pe pământ vestea unui eveniment cu adevărat nou, esențial deosebit de toate noutățile monotone ale lumii noastre. S'a produs odată un eveniment care nu-și mai avea deplin originea în cercul imanenței noastre fizice și sufletești, ci o intervenție reală din alt plan în ordinea existenței noastre.

Evenimentul acesta a aruncat o explozie de lumină asupra lumii noastre. Intunecul care apăsa asupra unei lumi închisă în sine și lipsa de sens ce se desprindea din monotonia neîntreruptă a nașterii și a morții, au fost împrăștiate de lumina coborâtă de sus prin nașterea lui Dumnezeu ca om. Vestea aceasta lămurește tuturor celor ce voesc să o primească înțelesul afirmativ al evenimentelor și frământărilor lumii noastre. Dacă Dumnezeu s'a făcut om, știm că oamenii nu se nasc pentru a pieri total prin moarte, ci pentru a trăi sporind cu duhul în comuniunea veșnică cu Dumnezeu. Lanțul indefinit de nașteri și de morți nu mai e ferecat cu pecetea zădărnice, ci atât în totalitatea cât și în fiecare din inelele lui se revelează o înaltă valoare.

Prin nașterea Fiului lui Dumnezeu ca om s'a deschis celor de pe pământ zarea de lumină a cerului ca perspectivă de existență nesfârșită și mereu sporită pe seama fiecăruia. Existența pământească ni s'a lămurit ca un preambul al existenței cerești. Vestea din Vifleem a rupt ascuțișul oricărui pesimism și oricărui agnosticism principial. Noi știm acum în fond care este ființa și rostul existenței, chiar dacă în privința detaliilor cercetarea omenească are posibilitatea unei nesfârșite strădanii. Noi știm în fond că există pentru toți posibilitatea mântuirii, a unei bune rezolvări a problemei vieții, chiar dacă nu toți transformă această posibilitate în bun personal real.

Vestea, care a răsunat în noaptea sfântă și răsună de atunci încoace la urechea oricărui muritor ce vine pe lume, este astfel asemănătoare veștii care răsună celor încuiați într-o temniță deodată cu sfărâmarea ușii dela intrare și cu năvălirea luminii soarelui înăuntru: sunteți liberi, în fața voastră se deschide perspectiva

bucuriilor nesfârșite ale vieții, în orizontul nemărginit al luminii de afară!

Ce palide și neînsemnate sunt pentru ei toate veștile referitoare la viața semenilor din temniță, față de vestea eliberării lor. Într'adevăr aceasta merită să fie numită *Vestea*, sau *Vestea bună* prin excelență: *Evangelia*. Prin ea trăim acum, prin ea ne înțelegem rostul vieții de aici și chemarea noastră viitoare. Ea ne umple ființa, ea umple relațiile noastre cu semenii. În lumina care s'a proiectat din cer pe câmpul Vifleemului în noaptea Nașterii, întesa pretutindeni unde a ajuns Vestea cea bună, umblăm noi pe pământ.

Așezați în lumina acestei vești permanente, care covârșește toate veștile relative ale vieții pământești, ce pot însemna pentru noi evenimentele de azi și cele de mâine?

Desigur creștinul nu disprețuiește istoria. În clipele vieții de aici ne dobândim mântuirea. Vestea Vifleemului a dat un înțeles pozitiv cursului vieții pământești. Numai lipsa oricărei intervenții cerești ar lăsa viața de aici încuiată în întunec și în non-sens.

Nu putem privi cu indiferență la ceea ce se petrece azi cu lumea și nici nu ne putem desinteresa de soarta ce se pregătește omenirii prin războiul actual.

Dar pe de altă parte nu ne este îngăduit să ne comportăm față de desfășurarea evenimentelor asemenea unor inși cari n'ar ști de Vestea cea mare a nașterii Fiului lui Dumnezeu ca om și de însemnătatea ei covârșitoare. Nu trebuie să absolutizăm importanța evenimentelor actuale și să găfăim în așteptarea inspăimântată sau încordată a celor viitoare. O asemenea atitudine ar scoate aceste evenimente de sub puterea Vestii celei mari, cursul vieții pământești și-ar recăștiga trista sa autonomie cu toate consecințele funeste ce ar decurge din acest fapt.

Trebuie să activăm în toate clipele vieții, indiferent de conținutul lor mai liniștit sau mai tulburător, ca unii ce considerăm existența de aici ca pregătire pentru viața eternă. Și să propovăduim o astfel de comportare în cercul nostru. Este extrem de importantă activitatea în clipele vieții de aici, dar rodul ei pozitiv atarnă de faptul dacă această activitate s'a desfășurat în lumina Vestii celei mari, în duhul Evangheliei.

Trebuie să strigăm la urechea oamenilor: nu absolutizați viața de aici, nu o considerați în sine unică și veșnică pentru fiecare din voi în parte. Dacă e potrivită o pasiune pentru ceva, cheltuiți-vă suprema pasiune pentru susținerea legăturii acestei vieți cu cerul, pentru evidențierea importanței ei în funcție de perspectivele cerești. Lăsați lumina cerească a Vifleemului să o scalde în razele ei de blândețe, de pace și de bunăvoință. Nu trageți obloanele peste întinderile vieții pământești, căci îndată se îngroașe asupra ei întunecul și se inferbântă patimile. Ridicați-vă, fără a părăsi lumea, ci cu ea împreună, pe piscurile elevate ale spiritului nins de lumina perspectivelor cerești și se va liniști furtuna ca prin farmec, căci se vor liniști sufletele voastre.

Faceți-vă inima curată de patimi, ca a pruncilor și ca a păstorilor, și cu lumina stelii — a Vestii bune — pe umeri, cântați, mărturisind:

«O, ce veste minunată!»

D. STĂNILOAE

Bucuria Intrupării¹

«...Iată vă binevestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul».
(Luca II 10)

În mijlocul unei lumi copleșită de tot felul de griji, apăsată de grele poveri și încercată de multe năcazuri iată că auzim din nou glasul colindătorilor și armonioasa melodie a colindelor, vestind «taina cea din veac ascunsă și de ingeri neștiută», anunțând evenimentul cel mai uriaș din întreaga istoria omenirii, vestind bucuria cea mare a prasniciului nașterii lui Iisus Hristos.

În mijlocul unei lumi umbră de cumplite dureri, în mijlocul unei lumi în care circulă atâtea sunuri triste, iată că primim astăzi vestea celei mari bucurii din întreaga existență noastră, vestea bucuriei intrupării lui Dumnezeu, pentru că să mântuiască lumea, pentru că să salveze omenirea din dureri și moarte.

Colindele, aceste minunate imne de slavă ale Nașterii — creații ale geniului poetic al neamului nostru — au darul să ne scoată din valul ce ne bântue, să ne smulgă din învălmășeala trăirii în cotidian și să deschidă sufletului orizontul pentru a privi lumea, viața și evenimentele pe plan de eternitate. Pe aripile armonioaselor psalmodii sufletele noastre urcă acuma până la înălțimile spirituale de unde putem să vedem toată frumusețea și să simțim toată bucuria din minunata noapte a sfintei Nașteri.

Priviți! Pe bolta cerului a apărut în această noapte de taină steaua cea mai luminoasă, steaua strălucitoare care va călăuzi până la sfârșitul veacurilor pașii tuturor «magilor» dornici de închinare, pașii omenirii care caută pe Hristos.

Priviți! Văzduhul întreg e străbătut de cete îngerești, care în transfigurarea celei mai înalte bucurii, pentru minunea Nașterii, preamăresc bunătatea lui Dumnezeu. În armonii divine corul îngerilor cântă: «Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu... Cerul întreg strălucește de lumină și cântă de bucurie pentru nașterea lui Iisus Hristos.

Priviți! Jos în peștera din Vetelem, în staulul lor, vitele, reprezentând întreaga firea cea necuvântătoare, stau blânde și uimite în fața minunii.

Priviți! Păstorii, reprezentanții norodului, reprezentanții milioanele de oameni simpli și săraci, copleșiți de cea mai nevinovată bucurie îngenuche plini de credință și nădejde în preajma pruncului Iisus.

Priviți! Magii, reprezentanții înțelepciunii, ai teologiei, ai științei, ai nobilimii și ai bogăției își aștern la drum lung bucuria de a vedea Nevinovăția, prin care se face întreagă revelația Cerului.

Pământul, cu tot ceea ce are el se pleacă smerit, se închină cu bucurie curată și varsă la picioarele pruncului Iisus, drept daruri, cele mai prețioase comori ale sale. Câtă înfrățire, câtă comuniune între cer și pământ, între Dumnezeu și oameni, între cele spirituale și cele materiale! Adevărate sunt deci acordurile din stihirile hvalitelor și din catavasiile Nașterii, care ne spun: «...Ceriurile se bucură și pământul cu oamenii se veselște, Magii aduc daruri, păstorii vestesc minunea, iar noi neîncetat strigăm... veselii-vă dreptilor, săltați munților, cântați Domnului tot pământul și cu veselie lăudați-L popoarelor, că s'a preamărit»...

Cu adevărat firea întreagă se bucură dar mai presus decât toată firea se cuvine să ne bucurăm în-

tr'un chip cu totul deosebit noi oamenii, pentru că în noaptea sfintei Nașteri «Hristos s'a coborât pentru noi să ne înălțăm, Cuvântul s'a făcut trup pentru noi să devenim primitori de dumnezeire, Fiul s'a sărăcit pentru noi să ne îmbogățim, El a luat formă de rob pentru noi să dobândim libertate deplină, El a luptat pentru noi să biruim, El s'a lăsat ispitit și umilit pentru noi să triumfăm, El a luat asupra sa tot răul din lume pentru noi să ne dea tot binele cerului». (Atanasie cel Mare).

«Hristos s'a făcut om asemenea nouă pentru noi să putem deveni prin sfințenie asemenea lui Hristos. Din pricina noastră El s'a făcut om pentru din pricina Lui noi să putem deveni dumnezei». (Grigore Teologul).

Bucurați-vă deci suflete pentru că peste toate deșertăciunile vieții trecătoare, peste toate biruințele și înfrângerile momentane, peste toate durerile și bucuriile pe care le avem, stăpânește mai puternic decât un uriaș faptul cel unic din toată istoria universului: Nașterea lui Iisus Hristos!

Bucurați-vă credincioșilor pentru că a răsărit «Soarele dreptății» și lumina Lui binefăcătoare se întinde peste veacuri, peste generații, peste continente, peste neamuri și pe toți ne face părtași veșniciei fericiri!

Bucurați-vă creștinilor, colindați și primiți pe colindători, pentru că prin nașterea Fiului lui Dumnezeu s'a deschis nouă tuturor cerul mântuirii, al biruinții și al fericirii adevărate!

Pr. SP. CÂNDEA

Invitare la abonament

Intrăm, cu anul Domnului 1943, în al 91-lea an de existență a foii înființate de Andrei Șaguna.

Indurarea și ajutorul Celui Atotștiutor a făcut să ajungem nouăzeci de ani de muncă întinsă și binecuvântată în rezultatele ei.

În nouă decenii, atât de bogate în făptuiri epocale în istoria neamului românesc, în dureri și bucurii, organul bisericii noastre naționale n'a încetat o clipă în apărarea legii, limbii și datinelor străbune, condus de idealurile ortodoxiei române, așa cum a dorit și prevăzut providențialul arhieru, care mărturisea: **Bucuriile poporului meu sânt bucuriile mele, și durerile lui sânt durerile mele.**

Invităm, la acest prilej, cărturarii noștri din cler și mireni, să aboneze, în număr cât mai respectabil, acest vechi organ de publicitate, stăruind pentru larga lui răspândire în cercurile doritoare să cunoască mai dinadins mersul activității desfășurate în așezămintele bisericesti și culturale din Mitropolia Ardealului și munca depusă aici pentru obșteasca bună propășire a neamului și bisericii.

Abonamentele, indicate în fruntea foii, se trimit la adresa Administrației foii.

Redacția și Administrația „Telegrafului Român”, Sibiu.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

¹ Cuvânt rostit în Catedrala din Sibiu, Duminecă 13 Dec 1942, în cadrul concertului de colinde.

Fii vesel, iubite creștine!

Nașterea lui Hristos vine...

de N. TERCHILĂ

Este ajunul Crăciunului. Fulgi mar de zăpadă cad domol asupra căsuțelor satului natal care, văzând cu ochii, se îmbracă în albul imaculat al iernii. Amurgul își așterne pe neobservate vălul său asupra ulițelor, cari devin tot mai liniștite pe măsură ce se îndesește asupra lor întunericul serilor lui Decembrie. Un pălășor de copii pe cari parcă-i văd și acum, căci în mijlocul lor eram și eu, în frunte cu cel ce poartă „Steaua”, dinăuntru căreia răsuna un clinchet argintiu de clopoțel, se strecoară în curtea părintelui sub fereastra căruia începea a colinda. S'au scurs de atunci mai bine de trei decenii, două războaie mondiale, multe noutăți am aflat și multe am uitat, dar nu pot uita colinda care-mi răsună și acum în urechi cu aceeași vivacitate cu care răsuna atunci în tinda preotului:

*Fii vesel, iubite creștine,
Nașterea lui Hristos vine,
Mielul cel nevinovat
Hristos marele împărat.*

*Astăzi pe cel Nevăzut
O fecioară L-a născut
In orașul Vifleim,
Aproape de Rusalim*

*Păstorii se bucurau,
Ingerii frumos cântau,
Filosofii se nchinau
Daruri scumpe-l aduceau,*

*Pe noi să ne mântuiască
De greșala strămoșească,
Să ne învețe cu a-l său grațiu
Care-i calea către raiu,*

*Ce-i binele pământesc
Pe lângă cea ceresc —
Azi Adam se veselește,
Iar iadul se tânguiește*

*Azi toate se desfătează,
Numoi Irod se'ntristează
Venii dar iubii creștini
Astăzi să ne veselim.
Venii să cântăm frumos
La nașterea lui Hristos,
Și de-cum până'n vecie
Mila Domnului să fie!*

Am recitat textul acestei colinde învățată și cântată cu toată veselie, cu toată bucuria și cu toată seninătatea sufletului cristalin al fragedei copilării, după care însetează, mai ales astăzi, sufletul nostru care geme cumplit sub povara enormă a vieții, povară impusă nouă tuturor din pricina războiului purtat cu un eroism legendar de soldatul român împotriva fiarei apocaliptice care amenința neamul nostru cu înghițirea.

Am recitat această colindă pe care o am învățat pe când eram copil, pentru că mi se pare de o actualitate nebănuită prin chemarea ei atât de stăruitoare spre acel dar scump și atât de rar în zilele noastre, spre veselie, spre seninătatea pe care lumea de azi nu ne-o mai poate da. — „Fii vesel iubite creștine, Nașterea lui Hristos vine”...

Sunt sigur că omul gârbovit de povara zilei va asculta cu scepticism, va primi cu zâmbet ironic invitarea aceasta atât de paradoxală, sau chiar anacronică pentru duhul vremii de azi. Cum te poate invita cineva să fii vesel, acum când în lume bântuie toate furiile războiului deslănțuite din adâncurile tartarului, când arme ucigătoare, creațiile cele mai rafinate ale spiritului inventiv, stâng luminile atâtor vieți tinere, iar acasă avioanele distrug căminul menit să adăpostească soția și copilașii lipsit de tata plecat la război.

Și totuși este îndreptățită invitarea, ce răsună peste veacuri către toată suflarea creștinească. Ea nu este anacronică, pentru că și azi, ca acum două

mii de ani, cu aceeași stăruință, cheamă spre lumina înveselitoare și izbăvitoare a lui Hristos, omenirea care se zbate și suferă cumplit în întunericul și în umbra morții. Au nu ne spune Scriptura că și atunci, ca și acum a răsărit lumină mare, dătătoare de viață pentru cei ce zăceau în întunericul și în umbra morții.

Și cred că pentru omenirea de azi singurul izvor de bucurie a rămas lumina lui Hristos, care luminează tuturor. De aceea, o iubite creștine, fii vesel, căci se apropie nașterea lui Hristos mielul cel nevinovat. Hristos marele Împărat, astăzi se naște dintr'o fecioară, în orașul Vifleim aproape de Ierusalim.

Să ne oprim puțin din goana vieții motorizate și cu răbdarea rănitului chinat de dureri cumplite să ne aplecăm spre izvorul răcoritor al adevărilor eterne cuprinse în veșmântul simplu al acestei poezii populare. Citind cu atenție textul colindei noastre vom reuși, cel puțin pentru o clipă, să ne zmulgem din vârtoarea vieții de toate zilele și să trăim în acea lume, pierdută pentru omul modern, în care:

*Păstorii se bucurau,
Ingerii frumos cântau,
Filosofii se'nchinau,
Daruri scumpe aduceau.*

Și transpuși în această lume paradisiacă să ascultăm graiul blând al Aceleia care a venit ca:

*Pe noi să ne mântuiască
De greșala strămoșească,
Să ne învețe cu al său grațiu
Care-i calea către raiu,
Ce-i binele pământesc
Pe lângă cea ceresc.*

Să încercăm acum a privi, prin prizma culturii moderne, aurul strălucitor al doctrinei Bisericii noastre despre:

*„Mielul cel nevinovat
Hristos marele-Împărat”,*

adevăr care a pătruns pentru eternitate în sufletul poporului nostru așa cum n'a pătruns în sufletul nici unui neam, adevăr care ca o sămânță miraculoasă, căzând în ogorul sufletului Carpatin, a rodit din belșug și a produs un popor unic în felul său, popor al lui Hristos din naștere, care este poporul român.

În sensul acesta invitarea colindei: Fii vesel, iubite creștine, înseamnă totatăta ca și când ar zice: Fii vesel iubite Române, căci se apropie Nașterea lui Hristos, căruia îi datorești și nașterea ta ca popor.

Mulțumită acestei nașteri din credința Mântuitorului nostru Iisus Hristos, sufletul poporului nostru este împodobit cu multe și frumoase virtuți creștinești.

Să-mi fie îngăduit a zăbovi acum numai la una dintre aceste virtuți, la virtutea românească și în același timp prin excelență creștinească a iubirii, a dragostei creștinești, care stăpânește toată viața individuală și socială a Românilor în așa măsură, încât adevărată dreptăție. Această dragoste frățească învățată de poporul nostru, încă în copilăria sa dela Hristos, este izvorul tainic al unității noastre religioase și naționale pentru care ne învâdiază toată lumea. Dela Hristos a învățat îndrumătorul destinului românesc să rostască cuvintele istorice: „Eu și sănt frate, tu-mi ești frate, în noi doi un suflet bate”.

Dela Iisus Hristos, care se naște în mod tainic dar real și azi în sufletul fiecărui Român vrednic, care este cel mai sincer povățuitor, îndreptător și păzitor al vieții sale, cu care împre-

ună lucrează, prăznuiește, ospătează, se veselește, suferă, moare și înviază Românul, dela Iisus Hristos, tovarășul cel mai vrednic de încredere în viața pământească și cerească a Românilor și-a însușit neamul nostru cele mai frumoase virtuți ale sale, pentru că dumnezeescul învățător n'a fost un teoretician, ci și-a trăit cu toată intensitatea doctrina Sa.

El n'a zis numai cu vorba: „fii bun”, ci a fost El însuși bun cu toată lumea, El n'a zis numai cu vorba: „ajutați pe cei năcăjiți”, ci i-a ajutat, și-i ajută și azi ca nimeni altul, El n'a zis numai cu vorba: iubii-vă unii pe alții, ci mai întâi El ne-a iubit, și ne iubește cu iubirea lui dumnezească, Cu alte cuvinte, El a trăit așa cum a dorit să trăim și noi, ca să fim vrednici de chipul și asemănarea lui Dumnezeu pe care-l purtăm cu atâta mândrie. Dumnezeu s'a făcut om ca să ne arate cât de greu este să fii om cu adevărat, adică să corespunzi chemării înalte de a fi după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Cine este bun cu semenii săi așa cum a fost Hristos — omul cu oamenii, cine ajută pe cei năcăjiți, așa cum a ajutat Hristos — omul pe oamenii năcăjiți între cari a trăit, cine iubește pe semenii săi, așa cum a iubit Hristos — omul chiar și pe dușmanii săi, acela este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, acela este om care trăiește în Dumnezeu și Dumnezeu trăiește în el, în acela s'a născut Hristos și trăiește în el, acela se poate bucura cu ingerii de Nașterea lui Dumnezeu pe pământ.

Iată câteva dintre nenumăratele motive, pentru care este bine să deschidem larg porțile inimilor noastre și să primim cu dragoste pe Hristos, care și azi caută un loc de naștere în sufletul nostru și să ascultăm creștinescul îndemn al colindei strămoșești:

Venii dar iubii creștini,

Astăzi să ne veselim,

Venii să cântăm frumos

La nașterea lui Hristos.

Prezența teandrică

Praznicul Nașterii după trup a Mântuitorului ne duce spontan cu gândul la modul prezenței Domnului Hristos în lume. Sălășlulrea aievea printre noi a Pruncului divin, prezența divino-umană (teandrică), de care ne aduce aminte Crăciunul acesta întunecat de greutate și mizerie, dar pe care o simțim caldă în sufletul nostru — ne cutremură prin adâncul și măreția ei de taină.

Asupra modului și semnificației morale a acestei prezențe teandrice am vrea să stăruim, folosindu-ne de minunatele noastre imnuri liturgice, care cuprind în sine atâta bogăție dogmatică și mistică, încât — oricâtă putere și hotărâre de selecțiune ai avea — cu greu lași pe unele și citezi pe altele.

Prezența divină în Intrupare se reliefează mai bine în compararea ei cu celelalte moduri de prezență divină în cuprinsul cosmosului. Dumnezeu nu tronează dincolo de nori în singurătate malestoasă, ci se coboară în lume prin puterea și lucrările Sale. Cheia înțelegerii corecte a prezenței lui Dumnezeu în lume (ferită de panteizare) este ideea palamită de a face distincție limpede între puterea sau lucrarea divină necreată și ființa lui Dumnezeu. În natura și viața Sa intimă, Dumnezeu rămâne transcendent pentru creatură, este nepătruns, absolut inaccesibil și necomunicabil (Cf. Dr. Stăniloae D., Viața și învăț. Sf. Grigorie Palama, Sibiu 1938, p. 4; Heiler F., Urkirche und Ostkirche, München (Reinhardt) 1937, p. 406; Benda I., La fin d'éternel, Paris (Gallimard) 1929, p. 185). Cu toate acestea Dumnezeu se desbracă de transcendența Sa absolută și se coboară în lume, comunicându-se creaturii prin energiile și lucrările necreate și divine, care izvorăsc din ființa Sa. Acestea — deși țâșnesc din adâncul ființei divine — sunt altceva decât ființa divină, care nu se scurge într'ânsele; căci energiile și lucrările sunt din ființă, dar ființa nu este din acestea (Dr. Stăniloae, Ibidem p. 4 și 207 sq; Bulgakov S., Kosmodizee. In „Ostliches Christentum”. Herausgegeben von Bubnoff u. Ehrenberg. München (C. H. Beck'sche Verlagsbuchhandlung) 1925, II. Philosophie, p. 219). Este clar, deci, că orice pericol de panteizare este exclus, deoarece Dumnezeu coboară în lume numai cu energiile și lucrările Sale, nu cu însăși ființa Sa. Prin urmare, Dumnezeu e prezent în mod real și activ în cosmos fără a se identifica cu el. Acesta-i modul prezenței divine metafizice în lume și constituie condiția și baza celorlalte moduri de prezență divină în sânul cosmosului.

Aplicând precizările de mai sus în chip special la Mântuitorul, putem afirma: Logosul neintrupat era, desigur, prezent și activ în lume, o prezență metafizică prin puterea și lucrarea Sa în lume. În

virtutea deoiființei Sale cu celelalte două ipostasuri ale Sf. Treimi, Cuvântul era prezent activ în lume, participând direct la crearea și pronierea ei, dar și ca acel tainic „λόγος σπερματικός”, care pătrundea în fiecare om ca „σπέρματα της αληθείας” (Iustin Filozoful și Martirul), inspirând și orientând „înțelepciunea lumii” spre o direcțiune teoretică și practică prielnică venirii Lui în trup printre oameni.

Prezența Logosului neintrupat în lume era reală, dar oarecum — aceasta în termeni umani spus — prea dela distanță și prea rece, fiind umbră și de chipul (constituția și structura) lumii schimonosif și învârtoșat de realitatea păcatului. Omul se doria după comuniunea mai directă — caldă și vie — din raiul de odinioară. Nu știm cum se făcea în esență și în detaliu comunicarea dintre Dumnezeu și prima pereche de oameni în paradisul primordial, dar e în afară de orice îndoială că era o comuniune mai directă și mai intimă.

La „plinirea vremii”, s'a înfăptuit „taina cea din veac ascunsă și de ingeri neștiută”: Logosul divin s'a intrupat, devenind om ca noi în cel mai plin înțeles al cuvântului, cu singura deosebire că era neatins de macula păcatului. În taina Intrupării, Dumnezeu se face om, adevărat iar omul se face Dumnezeu adevărat. Procesul acesta se realizează prin sălășluirea lui Dumnezeu în om în așa chip că unește — într'o singură persoană — natura Sa divină cu natura umană în mod „neimpărțit, nedespărțit, neamestecat și neschimbat”. Prin uniunea ipostatică, se realizează prezența teandrică a Mântuitorului în lume; limitele cunoașterii acestui mod de prezență divină sunt limitele pătrunderii în această mare taină a uniunii ipostatice. Cum se face Dumnezeu — prin Intrupare — om și cum îmbracă toate contingențele și modurile existenței și ființării umane și totuși rămâne „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat” și cum omul se face Dumnezeu adevărat rămânând totuși om adevărat, — este un proces care depășește puterea de pătrundere a minții noastre. Nu-i de mirare, deci, că formulările dogmatice în această privință sunt în fond numai conturări și articulări ale misterului, fără să-l poată surprinde în detaliile lui.

Biserica noastră aduce la expresie acest fapt în minunatele ei imnuri liturgice, înfățișând Intruparea ca o „minune negrăită”, ca o „taină negrăită, preamărită, necuprinsă, înfricoșată, mare și mai presus de minte”, ca o sălășluire „cu negrăită rândulală” și ca o naștere „cu sfat negrăit”. După ce recunoaște și mărturisește răspicat taina Intrupării în felul acesta: „Taina nu suferă ispitire, numai cu credință toți o mărim, strigând cu tine și zicând: Negrăite Doamne, mărime ție!”, Biserica — cutremurată de adâncul și de măreția ei —

izbucnește în cântarea: „Cum te va primi Cuvinte, pre tine cel ce vei să te naști cu trup, peștera cea prea mică...? Cum te vei înfășa cu scutece, cel ce îmbracă Cerul cu nori? Cum te vei culca în ieslea necuvântătoarelor ca un prunc?”

Cu toate acestea ea crede în realitatea care formează conținutul acestor taine, accentuând puternic prezența teandrică prin intrupare și modul realizării ei. Inomenirea Logosului o reliefează prin expresii ca acestea: „Dumnezeu Cuvântul... după Ipostas unindu-se cu trup... om s'a făcut”; „Fiul lui Dumnezeu... va să se nască cu trup ca un om”; „Dumnezeu asemenea oamenilor făcându-se... în trup s'a văzut Dumnezeu, făcându-se om”; „Cuvântul s'a îmbrăcat în casă trupească, în zidire trupească, în firea noastră, a luat frământătura omului; ele culminează în accentuarea par'că expres antidochetica: „om te-ai arătat cu firea, iară nu după nălucire”.

Prezența teandrică în modul și condițiile uniunii ipostatice este tot atât de accentuată prin mărturisiri inologicice ca acestea: „...venind Dumnezeu, din curata Fecioară, desăvârșit fiind el în Dumnezeire și în omenire”; „...că însuși Dumnezeu și om Hristos se naște”; „din sânurile Tatălui nedespărțindu-te, om te-ai văzut”; „te-ai arătat... îndoit în fire, Dumnezeu și om”; „...om făcându-te și rămânând Dumnezeu”; „Cuvântul se intrupează și de Tatăl nu se desparte”. Acestea culminează într-o adevărată perifrază a dogmei uniunii ipostatice: „Se naște cu trupul cel fără trup; se cuprinde acum cu trupul cel necuprins și păzește nemișcat amândouă firele; ceea ce a fost a rămas, Dumnezeu fiind adevărat, și ceea ce n'a fost a luat, om făcându-se; nici amestecare răbdând, nici despărțire”.

Prezența teandrică prin intrupare este văzută, concretă și istorică, adică aievea în carne și oase, îmbrăcând haina spațiului și a timpului; istorică nu numai pentru că sălășluiește în condițiile vieții istorice, ci și în sensul că-i de importanță universală și capitală pentru viața omenirii; ea despica istoria în două și croește destinul lumii întregi.

Sălășluirea Logosului intrupat în condiția spațiului și viețuirii în contingențele acestuia rezultă indirect sau direct din frânturi de imnuri liturgice ca acestea: „Fecioara te poartă... pre tine cela înfășurat cu trup muritor, carele a te sălășlui în peșteră mică al binevoit”; „Cel ce a plecat Cerurile și în Fecioară s'a sălășluit, vine în peștera Vifleemului să se nască cu trup”; „...astăzi fiind cea nemăsurată în Vifleem cu scutece se înfășă”; iar Fecioara e numită „Loc încăpător al celui necăput” sau „sfințit dumnezeesc locaș al celui prea înalt”.

Nu mai puțin reliefată este și sălășluirea și viețuirea în vadul timpului în modul următor: „Cuvântul s'a zidit și a crescut cu vremea, și după aceea s'a născut în peșteră”; „Incepătura de fire vremelnică din Fecioară cu trupul a luat Fiul, cel ce este din Tatăl fără de ani”; „Inceput ia cel din fire fără început, și unul cel mai presus de ani, prunc se vede...”; „Cuvântul lui Dumnezeu cel fără de ani... subțit ani s'a născut”; „Iisus cu trup se naște, și în ani cel fără de ani se vede prunc”. Biserica noastră pune chiar în gura Preacuratei cuvintele: „Pre Fiul cel fără de ani, subțit ani l-am născut”.

De subliniat este și faptul că unul și același text liturgic mărturisește deodată sălășluirea în spațiu în mod direct, iar pe cea în timp indirect (căci tot ce-i în spațiu este și în timp), relevând par'că corelația strânsă dintre timp și spațiu: „peștera primește pe cel necăput; și ieslea se gătește să primească viața cea veșnică”.

În Hristos, viața divină a apărut în formă umană. Căci în El e prezent Dumnezeu nu ca în restul creaturilor, ci locuiește viu, așa că una și aceeași persoană e Dumnezeu și om totodată. Ceea ce era invizibil s'a făcut vizibil, incomprehensibil comprehensibil și accesibil nouă oamenilor. De aceea prezența prin intrupare e mai ușor sesizabilă decât cea pur metafizică, fiindcă-i mai evidentă, e vizi-

bilă și palpabilă și, deci, accesibilă tuturor. De aceea înșiși demonizații s'au cutremurat în fața prezenței Mântuitorului, iar necredincioșii (iudei și păgâni) au sesizat așa de acut prezența Sa, încât L-au prigonit și ucis. Și această trăsătură a prezenței teandrice o zugrăvesc cântările liturgice: „prunc văzut”, „se vede acum ca un prunc înfășat în iesle”; „Cel fără de trup se intrupează, Cuvântul se îngroașă, cel nevăzut se vede, cel nepipăit se pipăie”.

Prezența divină intrupată e o prezență kenotică, de umilință și de privațiune, de smerenie purtată într'un chip de serv, de supusă condițiilor desvoltării omenești și diferitelor mărginiri și imperfecțiuni inerente modului uman de ființare, deși minunile și schimbarea la față ni-L arată în strălucire dumnezeiască. Biserica aduce acest fapt la expresie prin expresii ca: „Deșertarea ta cea dumnezească”; „Din sânurile părintești pogorându-te, cu neșpusă umilință”; „te-ai micșorat pre tine neschimbat pentru cel căzut, și chip de rob din Fecioară ai luat”; „Negrăita plecaciune a. Cuvântului”; „trupească smerenia lui”; „umilința Domnului cea negrăită”.

Deșertarea Mântuitorului a durat însă numai până la Înviere. După Înviere, trupul Său transfigurat nu mai rămâne pe pământ, ci se înalță la ceruri și odată cu înălțarea încetează prezența teandrică istorică a lui Hristos. În locul acesteia ne-a rămas prezența teandrică mistică sau euharistică și anume: în Biserica (trupul mistic al Domnului) Hristos e prezent real în mod mistic, prin lucrarea sf. Duh, în sf. Euharistie. Prezența aceasta poate fi sesizată și experimentată numai prin credință vie și viață deplină corespunzătoare acesteia. Însă nici ea nu-l deplină, fiind și ea împiedecată de stadiul și chipul actual al lumii; de aceea-i o prezență învăluită în sf. Euharistie, sub forma (chipul) pâinii și al vinului. Abia dincolo va fi o prezență teandrică plină și integrală, într'un slavă și putere deplină și într'un „Cer nou și pământ nou”, compatibil cu acea prezență. Atunci vom vedea pe Domnul „față către față” în toată strălucirea și măreția Lui divină. E o prezență desvăluită de orice formă, pe care omul — descătușat de condițiile actuale ale timpului și spațiului — o va putea sesiza deplin.

Toate prezențele divine amintite sunt reale, dar de diferite moduri și grade, determinate de chipul și stadiul lumii și al omului. În direcțiune gradată, modurile anterioare de prezență sunt condiție necesară pentru cele următoare. Firește, toate aceste feluri de prezență nu-s necesare în sens metafizic sau absolut (ceea ce ar fi incompatibil cu libertatea și atotputernicia absolută a lui Dumnezeu), ci numai în sens moral-didactic, adică sunt cerute de chipul respectiv al cosmosului și de stadiul de cădere, mântuire sau fericire al omului.

După cele mai sus spuse cu privire la modurile prezenței divine în lume, se pune întrebarea: Cum îl avem pe Domnul prezent în lume la Sărbătoarea Crăciunului? Anul liturgic (cu toate tainele și cu tot ritualul care se desfășoară într'ansul) este o actualizare, continuare și permanentizare în mod mistic — dar real — a mântuirii obiective săvârșite de Domnul Hristos. În acest sens sf. Atanasie cel Mare și sf. Grigorie Teologul afirmă că intruparea se continuă — desigur mistic — în tot timpul în sânul Bisericii și în noi. (Cf. Tyckiak L., Die Liturgie als Quelle östlicher Frömmigkeit, Freiburg i. Br. (Herder) 1937, p. 84 sq; Dr. Marcu Grigorie, Intruparea, în „Rev. teol.” Nov.—Dec. 1924, p. 475). Sub flacăra de foc a harului liturgic, sălășluirea prin intrupare ne devine în mod mistic — dar real — contemporană nouă, iar noi ne facem contemporani cu ea, fiind ridicați de această flacăra a harului într'o zonă ontologică și într'o condiție de viață superioare, prefăcuți în „iesle a sălășluirii întru care se naște Hristos”. Harul liturgic înfrânge vremelnicia și ne saltă în supratemporalitate, unde suntem contemporani cu toate evenimentele mântuirii obiective; ne scoate

din vremelnicia cotidiană, ca o anticipare efemeră și nedeplină a ceea ce va fi permanent și deplin în viața viitoare.

În sprijinul acestor afirmațiuni care ar putea părea unora prea îndrăznețe, stă via și pregnantă accentuare a actualității mistice a Nașterii Domnului în cântările liturgice din preajma și din ziua Crăciunului. Atât adverbul cât și verbul (intrebunțat numai la prezent!) reliefează prezența mistică a acestei nașteri: „Astăzi Hristos în Vifleem se naște din Fecioară, astăzi cel fără început se începe, și Cuvântul se intrupează”; „Domnul se naște din Fecioară... acum în cetatea lui David”. În preajma Crăciunului, venirea în lume a Mântuitorului se accentuează cu insistență: „Hristos cel ce vine arătat Dumnezeu nostru. veni-ven-ven și nu a zăbovi...” Actualismul acesta primește uneori perspectivă de dimensiuni cosmice: „Munții și dealurile, văile și câmpul, râurile și toată făptura, măriți acum pe Ziditorul”.

Deasemenea posibilitatea și realitatea contemporaneizării noastre mistice cu nașterea e răspicat afirmată: „...acolo mergând cu gândul, să-l întâmpinăm; în Vifleemul Iudei îl vom vedea pe dânsul născându-se”; „De pe pământ înălțând pre oameni, Ziditorul vine, înoinid iarăși chipul cel împărătesc”; „Cerul și pământul s'au unit astăzi, născând pre Hristos”; „Astăzi Dumnezeu, pe pământ a venit, și omul la cer s'a suit”.

Condiția esențială și absolut necesară a acestei contemporaneizări este integrarea mistică în duhul Crăciunului prin primenire și înălțare duhovnicească, prin îmbrăcare în Hristos, prin strădania intensă de a deveni intrupări vii ale chipului Lui în lume. De aceea cântarea liturgică nu uită să ne îndemne la aceasta așa: „Să prăznuim dumnezeeste”; „Să ne înălțăm dumnezeeste”; „Cu gura și cu inima să ne silim a mări pe Hristos”, prin „îndreptarea gândului”, „cu ochii curați și cu cinstele fapte”, prin „mirează-mă de fapte bune”; „Cu curăție să ne luminăm, cu fapte bune să străluim, cu frică și cu bucurie să ne gătim”. Prăznuirea în acest mod constituie o condiție a mântuirii subiective: „Vine mântuirea tuturor, se apropie să se nască Domnul, și să mântuiască pe cei ce cinstește Nașterea lui cu dumnezească înțelepciune”, iar în gura Mântuitorului Biserica noastră pune cuvintele: „Pre voi pe toți acum mie aproape vă voi face, dacă veți păzi poruncile mele”.

Dacă toate acestea par estăzi multora ca ceva strănu sau ca „misticism bolnav și prea entuziast”, este pentru că mulți dintre noi ne-am învârtit în păcat făcându-ne „peștera tâlharilor” și nu mai suntem sensibili la chemările praznicelor și nici la adierile harului divin. De aceea nu mai putem sesiza prezența tainică a Mântuitorului în lume.

Singura cale de ieșire din această învârtăre este revenirea la credința creștină și strădania continuă de a ne face sufletul și trupul „ieslea sălășluirii, întru care s'a culcat cel necăput, Hristos Dumnezeu, purtând în brațe (ale inimii) pre Dumnepeu”. E ceea ce se desprinde — ca o chemare peste toate veacurile — din prea frumoasa cântare: „Hristos se naște, măriți-l; Hristos din ceruri, întâmpinați-l; Hristos pe pământ, înălțați-l”.

Preot Dr. CORNELIU SĂRBU

Circulară

cătră toate oficiile protopresbiterale și parhiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu

Discul dela Nașterea Domnului, pentru Internatul arhidiecezan și discul dela Botezul Domnului pentru fondul Mitropolitan, se vor purta și anul acesta în conformitate cu ordinul nostru Nr. 3751—931.

Sumele încasate se vor trimite, prin oficiile protopopești, oficiului nostru de Casă până la 1 Februarie 1943.

Sibiu, la 16 Decembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopal

Incunoștiințare

Se aduce la cunoștiință că în Mitropolia Ardealului nu se fac alegeri pentru corporațiunile reprezentative bisericești, ci rămân în funcțiune actualele adunări eparhiale și corporațiunile parohiale cu aceiași membri.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Ianuarie 1943

1. În fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2}, Utrenie și în continuare Sfânta Liturghie. Seara la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „Acatistul Maicii Domnului”.
2. În Dumineci și Sărbători dimineața la ora 8^{1/2}, Utrenia, iar la ora 9^{1/2}, Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. Vineri 1 Ianuarie 1942, la Tăerea Impr. Sf. Vasile, Anul nou servește P. S. Sa Episcopul Vasile Stan înconjurat de a sobor de preoți și diaconi. Predică: Prot. Mihai Neagu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, cons. Gh. Secaș.
4. Duminecă în 3 Ianuarie 1943, servesc: Prot. M. Neagu, prof. Zosim Oancea și Nicodim Belea; diaconii: cons. Al. Popa, și Simion Macarie. Predică: prof. Zosim Oancea. La Oastea Domnului, după masă la ora 4, predică: diacon Simion Macarie.
5. Mercuri în 6 Ianuarie 1943, Botezul Domnului, liturghie arhierescă la ora 9, servește I. P. C. Arhmandrit Teodor Scorobez, prof. stavr. Emilian Cioran, Ieronim Grovu, cons. mitr. prot. Mih. Neagu și cons. Gh. Secaș; diaconii: Ioan Circov și Anatolie Scurtu. După sfânta liturghie se săvârșește Sfântul Botez în „piața Regele Ferdinand”. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Pr. Nicolae Vonica.
6. Joi în 7 Ianuarie 1943 la sf. Ioan Botezătorul servesc: Prot. Mih. Neagu, pr. Dumitru Călugăr, dir. și Iosif Țint sec. cons., Pr. Șt. Morar; diaconii: Simion Macarie și Vasile Șortan. Predică: Iosif Țint. La Oastea Domnului, predică după masă la ora 4, Pr. Ioan Muntean.
7. Duminecă în 10 Ianuarie 1942, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Gheorghe Secaș și pr. Ioan Nicoară; diaconii: Ioan Circov și Dr. Nicolae Balca. Predică: cons. Gh. Secaș. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Prot. Mih. Neagu.
8. Duminecă în 17 Ianuarie 1943, servesc: prof. Mih. Neagu, prof. Aurel Nanu și Dr. Nicolae Neaga; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: prof. Aurel Nanu. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, Pr. Cornel Dascăl.
9. Duminecă în 24 Ianuarie 1943, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și duhovnicul Nicodim Belea, diaconii: Ioan Circov și Alexandru Popa, Predică: Prof. Dr. Nicolae Terchilă. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, duhovnicul Nicodim Belea.
10. Sămbătă în 30 Ianuarie 1943, sf. Trei Ierarhi, Vasile, Grigore și Ioan servesc: Prot. Mih. Neagu, cons. Alexe Latiș, Ioan Rujea, Pr. Șt. Morar, dir. Dumitru Călugăr și Iosif Țint; diaconii: Anatolie Scurtu și Dr. Grigore T. Marcu. Predică pr. Iosif Țint. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: Pr. Nicolae Vonica.
11. Duminecă în 31 Ianuarie 1943, servesc: Cons. Ieronim Grovu, Dr. Spiridon Căndea și prof. Mih. Neagu; diaconii Dr. Nicolae Balca și Simion Macarie. Predică: Prot. Mihail Neagu. După masă la ora 4, la Oastea Domnului, predică Pr. Ioan Muntean.

Scrisoare deschisă

I. P. S. Mitropolitului Nicolae

Prin adâncă înțelegere a I. P. S. V., o serie de tineri teologi de pe meleagurile muntene și moldave se respiră prin satele ardelenne ca păstori de suflete. Am avut fericirea, înainte de a ne prezenta la parohiile noastre, să primim ultimele sfaturi și îndrumări chiar dela I. P. S. V. Ne găseam pentru prima dată înaintea ierarhului, care, după o expresie fericită a profesorului nostru întru teologie și luptă națională *Nichifor Crainic*, este «Capul care luptă și brațul care lucrează al Bisericii Ortodoxe române». Nu știam ce să facem mai înainte: să privim pe ierarhul care aduce și la chip și la faptă cu marele său înaintaș și de eternă amintire Andrei Șaguna, sau să ascultăm «sfaturile» cari luau forma unei prelegeri de înaltă ținută academică, — amintindu-ne că vorbitorul nostru a fost și un strălucit dascăl de teologie. După ce ni-ai arătat misterul rezistenței ardelenne datorită Bisericii: Simbioza dintre «ortodoxim și românism» ca să folosim expresia Păr. Prof. D. Stăniloae, (ne doare când auzim, bunăoară, că școli întreținute de Bis., etatizate de statul român și preluate de drept de statul maghiar, au ajuns acum un mijloc de maghiarizare) ni-ai înfățișat apoi un adevărat program de pastorație.

Firește că se cuvenea un răspuns din partea noastră în afară de cel care venea mai târziu, adică îndeplinirea datoriilor noastre. Era prea aproape însă muntele ca să-l putem privi în față, eram prea încălzii de dogoarea sfaturilor sale și eram impresionați de răspunderea ce ne luam asupra-ne. De aceea, acum, când depărtarea ne dă mai mult curaj și avem în față perspectiva răspunderilor și puterilor noastre de muncă, să ne fie îngăduit să asigurăm pe înaltul nostru ierarh, că am sădit tot în inimile noastre și ne vom strădui să-l înfăptuim până la o iotă.

Deși s'ar părea că nu prea am avut timp să medităm la sublimitatea tainei preoției și răspunderilor ce decurg din ea, Vă asigurăm însă că am cerut hirotonia cu frică și cu cutremur. Din momentul mărturisirii, culminând prin punerea mâinilor, când Harul divin s'a pogorât asupra nevolniciei noastre și până când am primit duhovnicia, am simțit un continuu «misterium tremendum» având mereu înainte exemplul Sf. Grigore de Nazians, care, cu toată vrednicia sa, nu se simțea vrednic să fie preot, se înfricoșă de responsabilitatea acestei taine, căutându-și refugiul în pustie. Suntem și noi acum păstori de suflete. Și păstorul răspunde cu adevărat și viața sa de oile pierdute. Dar noi cu ce vom răscumpăra oare un suflet pierdut, ne întrebăm cu Sf. Ioan Gură de Aur, când nimic de pe lume nu echivalează cu sufletul, când pentru mântuirea lui a trebuit să se întrupeze însuși Fiul lui Dumnezeu? Iată ce gânduri și răspunderi ne frământă sufletul și conștiința. Intrând în preoție am vrea să avem capul cugetător al Sf. Grigore de Nisa, delicateța sufletească a Sf. Grigore de Nazians, vorba de aur a lui Hrisostom și brațul energic al Sf. Vasile cel Mare.

Dela început vom căuta să ne însușim viața ardeleană. De altfel am trăit din prima zi spiritualitatea Sibiului, care e a întregului Ardeal. Era o zi de Duminecă, și spațioasa catedrala ortodoxă a Sibiului era plină de tineret, iar Vlădica își rotea privirile ca un vultur peste acest tineret universitar, care venise să se roage în locașul lui Dumnezeu, să-i ceară ajutorul pentru noul an uni-

versitar pe care-l începea: Universitatea venise în biserică. Era trăirea ortodoxă. După amiază a fost trăirea națională, cu ocazia desvelirii statuii lui A. Mureșanu și a minunatei conferințe a Păr. Prof. Lupaș.

S'a întâlnit și înfrățit duhul ortodox cu cel național.

Ardealule, Ardealule, multe avem de învățat dela tine!

Suntem tineri și tinerețea e capabilă de cele mai mari fapte. Toate puterile noastre de muncă și dragostea noastră o vom depune pentru a fi adevărați preoți, pe linia ardeleană, *preoți cu crucea în frunte și cu milă de popor*. Cu ajutorul Harului divin, care ne vindecă neputințele și întărește slăbiciunile, nădăjduim că, atunci când veți coborâ în mijlocul nostru, să ne învrednicim să auzim din gura I. P. S. V. evanghelicele cuvinte:

«Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost pus, peste multe te voi pune. Intră întru bucuria Domnului tău!»

Așa să ne ajute Dumnezeu,

Preotul GH. C. DIACONU-UDA
dela Bobohalma

INFORMAȚIUNI

Mulți ani cu bine, și sănătate, urăm tuturor iubitorilor noștri cetitori de Sfintele sărbători ale Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Cifre grăitoare. Totalizând rezultatul colectei din zilele de 29 și 30 August 1942 „Ziua Ostașului”, în cuprinsul Arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu, din 325 de parohii, s'au colectat următoarele: Lână 41.460 kg., Bănuți 4180 bucăți, Ciorapi 7965 perechi, Căciuli 2153 bucăți, Mănuși 4833 perechi, ștergere 2271 bucăți, alte efecte 3308 bucăți. Bani 30.807 Lei. Aceste cifre nu au nevoie de nici un comentariu, ele grăiesc dela sine.

ȘTIRI LOCALE

Teatru. Reuniunea culturală națională a Meseriașilor Români din Sibiu, aranjată în sala Teatrului municipal din Sibiu, Sâmbătă, 26 Decembrie 1942, ora 8 seara [a doua zi de Crăciun], pentru Palatul Invalizilor din București, o Reprezentație teatrală. Se vor prezenta, sub conducerea dlui Dumitru Axente: Mureșianu tablou dramatic, de Mihai Eminescu, și Niobe, piesă localizată de Corneliu Axente. Publicul e rugat să onoreze reprezentația în număr cât mai mare. Bilete de intrare se află la Librăria arhiepiscopală, precum și, în sărbători, la Reuniune; iar seara la cassa teatrului. Daruri benevole pentru Palatul Invalizilor se primesc cu mulțumită.

Comitetul

Rescumpărare. Sfința păr. Ștefan Morartu, preot la Catedrală își rescumpără ziua onomastică, donând 300 lei, la pomul de Crăciun al penitenciarului din Sibiu.

Rescumpărare. Ștefan Duca își rescumpără felițiile de ziua numelui cu 200 Lei în favoarea Darurilor de Crăciun al ucenicilor săraci mese-rlași dela „Reuniunea meseriașilor români din Sibiu”.

109 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț în parohia nou înființată Brădet-Acriș (Intorsura Buzăului) jud. Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat, dacă va fi bugetat.

2. Venitele din parohie, conform uzului local. Candidații vor prezenta oficiului parohial, pe lângă cerere următoarele acte:

a) Diploma de absolvire a Școlii de Cântăreți „Dimitrie Cuțan” din Sibiu. (În caz contrar se admite și diploma altei școli de cântăreți din țară);

b) Extras de naștere;

c) Extras de botez;

d) Certificat de moralitate.

Doritorii au a se prezenta în termen la strană spre a fi cunoscuți de credincioși. Vor fi preferați cunosătorii de note, spre a conduce cor bisericesc.

Pentru consiliul parohial al parohiei Brădet-Acriș.

Brădet, la 25 Noembrie 1942

Pr. I. Popica
paroh

Banca Centrală pentru Industrie și Comerț s. a. Turda
(refugiata din Cluj)

Prospect de emisiune

în extras

Banca Centrală pentru industrie și comerț s. a., majorează capitalul social dela 50 mil. Lei la 100 mil. Lei. Sporul de 50 mil. Lei se va acoperi: Lei 25 mil. prin întrebunțarea fondului pentru majorări de capital, (sub rezerva aprobării adunării generale ordinare a anului 1942) și Lei 25 mil. prin subscripție.

Se rezervă vechilor acționari câte una acțiune nouă pentru două vechi, la prețul de Lei 250 val. nom.; drept de opțiune până la 16 Ianuar 1943, — achitarea se face integral la subscriere, — pentru exercitarea controlului, acționarii sunt obligați să depună acțiunile vechi la sedile, unde urmează și unde vor rămânea până la a doua adunare generală extraordinară, subscrierile se fac atât la sediul principal Turda, cât și la sucursalele băncii (București, str. Ion Ghica Nr. 2, Brașov, Sibiu, Alba Iulia și Hațeg); acțiunile noi vor participa la dividendul anului 1943.

Nr. 456—1942 Prot. 107 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Lupșa, protopopiatul Oltul, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.

2. Casă parohială în edificare, ridicată în roșu.

3. Pământ în folosința preotului, 8 jugăre fânaș, 8201 m² grădină și 9 jugăre pădure.

4. Câte jumătate măsură — 1 decaltru — bucate, jumătate grâu și jumătate porumb, de fiecare familie.

5. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta în termen Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu, Consiliul parohial renunțând la dreptul de alegere, întregirea parohiei se face prin numire de către Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu.

Oficiul protopopesc ortodox-român al Oltului, în înțelegere cu consiliul parohial din Lupșa.

Șercala, la 7 Decembrie 1942.

Pr. Chirion Marcu
adm. protopopesc

Nr. 13.055 Școl. 2—3

Concurs

Pe data de 1 April 1943, devine vacantă catedra de științe agricole și postului de conducător al fermei școlare dela școala normală de băieți „A. Șaguna” din Sibiu, pentru ocuparea cărora se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român”.

Candidații vor înainta cererile, însoțite de actele legale pentru numiri, direct Consiliului Arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu. Se pretinde ca ei să fie de confesiune ortodoxă.

Sibiu, din ședința secției culturale dela 2 Decembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 596—1942

106 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a Pânc cu filia Sellște, din protopopiatul Dobra, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.

2. Fosirea sesiunii parohiale de 19 jugăre, teren arabil și fânaș.

3. Lemne de foc din pădurea comunală nelimitat.

4. Stola obișnuită în protopopiat.

5. Birul proșesc în cucuruz nesfârșit, 2 măsură.

Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și de încuviințarea de candidare dela I. P. S. Mitropolit, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom. al Dobrel, în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea Oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, în parohie la biserică, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dobra, la 29 Noembrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al Dobrei, în înțelegere cu consiliul parohial din Pânc.

Pr. Adam Lăzărescu
adm. protopopesc

(105) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei nou bugetate Orăștie III, de Clasa întâia, se publică Concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Beneficiile postului sunt următoarele:

1. Salarul dela Stat;

2. Sesie parohială de 10 jug. arător;

3. Drept de folosință în casa parohială;

4. Stolele reglementare.

Cererile de Concurs se vor înainta la Oficiul protopopesc din Orăștie. Ele vor fi însoțite de toate actele și de actul de binecuvântare de candidare dat de I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit.

Candidații se vor putea prezenta în parohie, ca să facă cunoștință cu parohienii, să predice și să servească, numai cu prealabila încuviințare a oficiului protopopesc Orăștie.

Orăștie, la 22 Octombrie 1942.

Pr. Iosif Vințan
adm. protopopesc

Nr. 11.612—1942

3—3

Concurs repetiț

Pentru întregirea parohiei vacante, de clasa întâia, Jina II, se publică concurs nou ca termen de 30 zile dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Beneficiile sunt:

1. Salarul dela Stat;

2. Stolele obișnuite în parohie.

Candidații își vor înainta cererile de concurs în termen la oficiul protopopesc din Mercurea, însoțindu-le de toate actele cerute.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc din 24 Noembrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Tabla de materii

(Cifrele arată numărul ziarului)

1. Articole		3. Antrefileuri		6. Folietoane	
Anul 1942	1	Meditații	3, 12, 13, 44, 45	Corp. ret. al Pred. de pe Munte	25
Actualitatea ortodoxiei	35	Noul regulament al Ac. teol.	50	Cuvânt la înmorm. prof. Colceag	22
Adevărat a înviat!	14	Pastorale	1, 3, 8, 14, 15, 52	Din trecutul cântărilor [corale bis. ș. a.]	7, 30
Altă notă stridentă	36	Program de meditații religioase	5	Familia în vreme de război	32
Biserica Românească	10, 11	Program de servicii religioase	2, 5, 9, 13, 17, 22, 26, 30, 36, 39, 44, 48, 51	Figura Mântuitorului	3, 4, 5, 6
Bisericele de acasă	40	Programul săpt. spirituale	7	Filosofia Religiei la Lucian Blaga	14
Bis. ort. a Transilvaniei	37	Telegrame	20	Institutul rom din Germania	16
«Boje moi, Boje moi»	38	4. Probleme, comentarii, corespondențe, rapoarte		Intre cuvânt și faptă	5
«Bucură-te, ușa mântuirii!»	12	Acad. teol. «Andreiană» [diplome de licență]		Introd. la Pred. de pe Munte	19
Bucuria Intrupării	51	Activitatea [în Transilvania]	22	Invățăminte din opera lui Șaguna	13
Bucuria pascală [în Rusia]	41	Activitatea [în Transnistria]	9	Liturgia cosmică	10
Capitol nou în ist. bis. brașovene	37	Adunarea Eparohială [Sibiu]	16	Momente din viața profesorului Dr. N. Bălan	18, 19, 20
Catolicismul despre Ortodoxie	49	Adunarea națională	12	Pe marginea predicii	31
Chestiuni omiletice	35, 36, 38, 39, 40, 42	Adunări Eparh. [alte eparhii]	20, 21	Raportul Asoc. «A. Șaguna»	49-51
Cinstirea Mitr. Șaguna	22	Act de mulțumire	36	Raport 1 dintre «ant. bis. și cea populară»	41
Colab. preoților dela orașe	43	A fi ferbinte	34	Reuniunea meser. din Sibiu	17, 18
Comemorarea Mitr. Șaguna	23	Anul nou la Sibiu	2	Seamănă	16
Condiția esenț. a predicii	39	«Astra» [Program de muncă etc.]	26, 30, 33, 37, 40, 47	Sfântă faptă dela țară	34
Credem în providența divină	3	Bucuriile războiului	38	Unitatea pământului românesc	49
Cu încredere în ajutorul lui Dumnezeu	2	Bucurii sufletești [Sibiu]	15	Un frate mai mic	42
Cultură și duhovnicie	39	Cinstirea vitejilor	5	7. Anunțuri etc.	
Cumpărarea preotului	19	Combateră mortalității infantile	10	Anunțuri	10, 11, 36
Darul și puterea profeției	47	Comemorarea în anulului	38	Avizuri	2, 4, 5, 7, 10, 17, 20, 21, 24, 28, 31, 32, 34-37, 39, 46
Datoria pastorală	26	Memorandului	22, 25	Chemare	21
De n'a înviat Hristos	14	Conferința de protopopi	37	Circulare	7, 15, 19, 41, 51
Desăvârșirea necesară preotului	15	Conferințe profești, Cercuri Religioase	8-5, 9, 11-13, 15, 16, 18, 21, 28, 31, 33-39, 43-46, 48, 50	Comunicări	2, 4, 5, 9, 10, 11, 16, 19, 24, 26, 30, 34, 41, 47
Dogma Invierii	15	Congresul As. «A. Șaguna»	46, 47	Concursuri [dela Consiliul Arhiepiscopiei]	2-5, 7-10, 24, 26, 32-42, 44-48-52
Exemplul vieții preotului	14	Consfăț. din Caransebeș	6	Convocări	13, 43, 44
Existență și negațiune	18	Consilierul patr. G. Major	20	Dumineca Bolnavilor, 1 Martie	8
Facultatea teol. din Cernăuți	21	Consiliul de Patronaj	40	Ortodoxiei, 22 II	8, 10
«Fără de mine nu puteți face nimic»	27	Conștiință și faptă profească	44	Inițieri, îndemnări	32, 47, 50
Front și amon.	21	Convințe de nădejde	20	Invitarea la abonament	1, 52
«Gândirea» la 20 de ani	5	Darul lui A. Hitler	38	Notificări	28, 29, 30, 32
Gânduri de anul nou	1	Daruri ostașilor	3	Publicație	40
Olasul Domnului către preoți	45-48	De pe Valea Jiului	38	8. Necrologuri	
Hristos în Universitate	8	Deschid. Universității [Sibiu]	45	Albu Ștefan	7
Isus cel nebiruit	16	Deschid. de an școlar	40	Bărsan Catină	8, 11
Importanța vocației profești	50	Din alte eparohii	30, 35, 37, 47, 48	Bodor Vasile pr.	9
Impresii din Sondershausen	41, 44, 45	Din ordinul [Ureșalului]	33	Chnicuța Petre pr.	47
Inapoi la Dumnezeu	19	După 6 luni [Ep. Hotin]	9	Dănilă Const. pr.	27
Incompatibilități	11	«2 ani [Mareș. Antonescu]»	37	Debu P. Dr. pr.	3, 4
Infățșirea externă a preotului	20	Ep. Nicolae Colan [membru al Ac. Rom. etc.]	22, 25, 29, 34, 36, 38, 39, 40, 47	Doroaga Silvia	3, 7
Întoarcere la esențial	18	«F. O. R.»	9	Dragomirescu Mihail	48
Invăț. relig. în șc. primară	26	Goga O. [parastas]	24	Gerasim Agapie arhim.	20
Învierea Domnului	14	Halal de combatere	5	Ghenadie, ep. al Buzăului	36
I. P. S. Mitropolit NICOLAE la 60 de ani	17	Inaugurare de conf. religioase	48	Gropșianu Ilie Dr.	15
Jerfa, esența profeției	4	Invierea Domnului [între rânji]	15	Hanzu Ion pr.	16, 17, 18
La începutul postului mare	7	I. P. S. Sa Mitr. Nicolae, în spitale	1	Jantea Marcu pr.	19
Lângă sufletul neamului [viz. can.]	30	«» «» «» «» între sălișteni	1	Josan Silviu pr.	18
Liturghisitorul	30	«» «» «» «» la orfanii din Turnu Roșu	12	Ludu Maria n. Frateș	30
Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie	22, 29, 31-32	«» «» «» «» la Rusalii	22	Marcu Iosif sen.	2
Mărturisiri		«» «» «» «» în Munții apuseni	30	Nicozim Ioniță protos'ncel [Parastase]	18, 27, 37, 38
Medicina și Evanghelia	44	«» «» «» «» la Vlădeni	34	Popovici Ana n. Codriu	37
Mila Creștină	39, 41, 43, 45, 47, 49, 50	«» «» «» «» la Slănic	38	Poruț Valentin	46
Minunea dela Kogănovka	36	«» «» «» «» la Tg. Ocna	38	Serdon Leon Dr. senior	43
Nașterea lui Hristos	52	Incheere de an școlar	25	Stanciu Ioan	4
«O izbândă a dep. Cultelor»	21	Întoarcere [la Hristos]	42	Stănuț Maria	3
«O, ce veste minunată!»	52	La mormântul lui G. Lazăr	17	Talabă Alex. pr.	48
Ortodoxie	8	La sfințirea bis. din Tâlmaci	34	Taslăoanu O. C.	44
Ortodoxie și Protestantism	42	Lupaș I. [conferințe, etc.]	26, 43, 49	Teculescu Horia	32, 38, 35
O școală de misionare	43	Mândria	39	Vintilă Laurențiu pr.	43
Păstorii de suflete	48	Manif. stație națională	27	Vlaicu Ana	18
Patima confesională	32	MM, LL. Regele și Regina Mamă la Sibiu	17	Zavoral	28
Pe marginea unor neadevăruri	17	Molitvă	21	Informații, știri locale, cărți și reviste, concursuri, inserțiuni	
Petrovici, ministul, la Sibiu	6	Maghin Iosif E. caterisit	33	Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul Telegraful Român	
Post și lumină taborică	9	Nana Aurel, preot la 50 de ani	4		
Profețimea și «Ajutorul de iarnă»	46	Noul arhieru vicar Teodor al Arhiepiscopiei	4		
«Preotul să fie neclintitor de pregnant»	6	Noul Testament [Ep. Nicolae]	16		
„dela sat, gazetar»	13	«Oastea Domnului»	42, 48		
Preotul și natalitatea neamului	46	«Ocotirea» [Saliște]	9		
„și ostașii de pe front»	35	Orașul salvat [Odesa]	39		
„și sf. Scriptură»	24	Pelerinaj la Sâmb. de Sus	13, 15		
Prezența teandrică	52	Pentru ostașii țării	7, 9		
Reîncreștinarea [în lăg. Crăciunești]	43	Pe marginea unui mormânt	32		
Responsabilitatea preotului	18	Praznicul dela Uroiu	30		
Rolul scrisului bisericesc	2	Preoții ardeleni i s'a făcut dreptate	8		
«Românizarea» numiilor parohiilor	31	Pr.n credință	9		
Sărbătoarea profeției	21	Protop. Jiului [Din]	21		
Secretul izbânzilor șaguniene	50				
Semne luminoase	25				
Sensul vieții	3				
Serviciul de presa bis. elvețian	31				
Sfinț. bis. din Crișeni și Batiz	35				
Soția Mareșalului în Ardeal	38				
Sublimitatea profeției	16				
Sufletul nației noastre [de Ep. Nicolae Colan]	2				
Suprema valorificare a semenului	20				
Tăcere și grai	7				
Temeiul de existență a Acad. teol.	42				
Transfigurări	33				
Un om vrednic [A. Popa]	12				
Va birui credința	47				
Veacul monahismului misionar	10				
Vrednicia Bis. Ortodoxe	44				
2. Pastorale, cuvântări, ș. a.					
Apeluri, proclamații	2, 18, 26, 31, 35, 48				
Cuvântări	1, 6-9, 11, 14, 16, 20, 22, 23, 24, 38, 40, 45, 47, 50, 51				
Cuvântul Bisericii	2				